

folknings brede Lag. Det er ikke ønskeligt, at en Ordning af den Natur er herskende. Noget saadant er ikke demokratisk; det maa sikkert erkendes. Men Forholdet er jo det, at der praktisk taget, saaledes som Forholdene nu ere, er saa godt som spærret for Tilgang til Korpset fra de almindelige Samfundsklasser, idet de Folk, som skulle være Officerer, maa være nogenlunde velhavende. De maa være saaledes stillede, at de kunne raade over en vis Formue. Det viser sig ogsaa, efter hvad der oplyses i Motiverne, at der i de sidste 10 Aar har været en Tilbagegang med Hensyn til at søge ind i Stillingen som fast Officer. Det har altsaa ogsaa sin Indflydelse overfor selve Spørgsmaalet om Besættelsen af Pladserne i Hæren.

Endelig kommer jeg til Bestemmelsen om Korporaler og Underkorporaler i Hæren. Lovgivningsmagten har siden 1901 haft for Øje at bedre de meniges Vilkaar. Det er sket gennem de Aar efter Aar gentagne Love om Forsøgsforplejning, eller som jeg hellere vil kalde det og ogsaa tidligere har ønsket, at det skulde kaldes: Fuldkostforplejning. Sagen turde nu være kommen over Forsøgsstadiet. Den er nu bleven prøvet Aar efter Aar i stedse større Udstrækning. Aar efter Aar er der kommet flere Afdelinger ind under Fuldkostforplejningen. Det er den Udvikling, der senest er sket indenfor Hæren. Men i samme Grad som denne Udvikling gaar videre, sker der det, at der ved det Gode, der herved bringes de mange, samtidig tilvejebringes en Ulighed mellem de Afdelinger, hvor Fuldkostforplejningen finder Sted, og de Afdelinger, der maa nøjes med den knappe Lønning af 55 Øre pr. Dag. Det ligger da nær, at Statsmagten siger: Vi ville, maa og kunne ikke andet end i det mindste give den samme Udgift pr. Mand, saaledes at de menige, Underkorporalerne og Korporalerne blive ligestillede uden Hensyn til, om de komme ind under Fuldkostforplejningen eller ikke. Dette maatte trænge sig frem, og det vil sikkert hilse med Glæde, at Forsvarsministeren har fundet det rigtigt allerede nu ved denne Lejlighed at tage dette Spørgsmaal op og realisere det. Var det ikke sket nu, maatte det alligevel ske i en nærmere Fremtid. Den Ulighed, der er fremkaldt ved det, der er sket i de senere Aar, kunde ikke i Længden opretholdes; det er derfor, som sagt, glædeligt, at Forsvarsministeren har taget Initiativet til at ophæve dette Ulighedsforhold allerede nu, og det fortjener alles Paaskønnelse.

Men dette saavel som Lovforslagets forudgaaende Bestemmelse medfører en Forøgelse af det militære Budget, det er uomtvisteligt; men vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Vil man opretholde Hær og Flaade, maa man ogsaa lønne Embeds- og Bestillingsmændene saaledes, at man sikrer sig Tilgang af brugbare Kræfter, ikke mindst naar vi huske paa, at vor Hær bestaar af Folk, udgaaede af den almindelige Værnepligt og ikke af Landsknægte. Vi have i de to foregaaende Dage drøftet Forholdene i Hæren. Jeg skal ikke komme ind paa denne Forhandling, den var mere end lang nok, men blot nævne, at der blev anket over Aanden og Tonen hist og her i Hæren. Der turde heri ligge en Opfordring til ogsaa at holde os for Øje, naar vi tale om Hærens Embeds- og Bestillingsmænd, det nødvendige i, at man sikrer sig brugbare Kræfter og ikke aflægger disse Stillinger saaledes, at man paa Forhaand maa sige sig selv, at Tilgangen kun kan komme fra dem, der have Raad til at tage disse Stillinger og Lyst dertil, fordi den forekommer dem herlig — nogle kunne gøre det af meget ideelle, andre af mindre ideelle Grunde; for de sidstes Vedkommende kunde det være, blot fordi Stillingen forekommer dem herlig, medfører smukke Uniformer, lang Sabel osv. Vi maa tænke paa de værnepligtige unge Mennesker; det er deres Velfærd, det i høj Grad gælder, naar Talen er om, hvem der skal lede deres Uddannelse. Det er derfor i særdeles Grad ønskeligt, at Tilgangen til Officerskorpset saavel som til Underofficerskorpset — det var det, vi havde for Øje for nogle Aar siden — sker under saadanne Forhold, der betrygge, at det er virkelig brugbare Kræfter, der komme ind i de Stillinger. Hverken Hæren eller Flaaden staa jo som fjendtlige og fremmede for Samfundet, det er jo vore egne Institutioner, Hæren og Flaaden ere Landets.

Hvad Lønningstillæget til de menige angaar, har jeg sagt, at det var en Selvfølge, at det maatte komme; nu har Ministeren ment, at det maatte komme straks. Det bør mødes med Erkendtlighed og Paaskønnelse. Den Forhøjelse, det medfører, er den største Post. Selv om man kan indrømme, at de 12 Øre om Dagen til hver ere lidt imod de 2 Kr. til Premierløjtnanterne, saa ere de 12 Øre til de 55 Øre, de menige i Forvejen have, ikke saa ganske lidt. Og den Udgift, der flyder deraf, tage vi med særdeles Glæde. Vi maa sikkert kunne mødes i den Betrag-